ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα) της 5ης Μαρτίου 1980 *

Στην υπόθεση C-76/79,

Karl Könecke Fleischwarenfabrik GmbH & Co. KG, με έδρα τη Βρέμη (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον Klaus Landry, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικαστική επιμελήτρια Jeanne Jansen-Housse, 23, rue Aldringen,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον νομικό της σύμβουλο Gianluigi Campogrande, επικουρούμενο από τον Jörn Sack, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον νομικό της σύμβουλο Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής 79/187, της 30ής Ιουνίου 1979, περί καθορισμού κατωτάτων τιμών πωλήσεως για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που διατέθηκε προς πώληση από τους οργανισμούς παρεμβάσεως δυνάμει του κανονισμού 2900/77, με την οποία προσδιορίσθηκαν οι ποσότητες κατεψυγμένου βοείου κρέατος που προορίζεται για μεταποίηση και οι οποίες μπορούν να εισαχθούν υπό ειδικές προϋποθέσεις για το πρώτο τρίμηνο του 1979 (Abl. L 41, σ. 49),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Touffait, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και O. Due, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο της 7ης Μαΐου 1979, που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής 79/187, της 30ής Ιουνίου 1979, περί καθορισμού κατωτάτων τιμών πωλήσεως για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που διατέθηκε προς πώληση από τους οργανισμούς παρεμβάσεως δυνάμει του κανονισμού 2900/77, με την οποία προσδιορίσθηκαν οι ποσότητες κατεψυγμένου βοείου κρέατος που προορίζεται για μεταποίηση και οι οποίες μπορούν να εισαχθούν υπό ειδικές προϋποθέσεις για το πρώτο τρίμηνο του 1979 (Abl. L 41, σ. 49).

2 Δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε, στις 9 Ιανουαρίου 1979, κατόπιν της προκηρύξεως διαγωνισμού no DP 5, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 23ης Δεκεμβρίου 1978 (Abl. C 308, σ. 29), πέντε προσφορές από είκοσι τόνους η καθεμιά, από τις οποίες η πρώτη αφορούσε παρτίδα κρέατος αποθηκευμένου στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και τέσσερις προσφορές που αφορούσαν παρτίδα κρέατος αποθηκευμένου στη Δανία. Με έγγραφο του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως, του Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung, της 29ης Ιανουαρίου 1979, η προσφεύγουσα ειδοποιήθηκε ότι, κατόπιν της αποφάσεως της επιτροπής διαχειρίσεως «βοείου κρέατος», η προσφορά της δεν έγινε δεκτή.

3 Από τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προκύπτει ότι στην πραγματικότητα μόνον η πρώτη από τις πιο πάνω προσφορές διαβιβάστηκε κανονικά στην Επιτροπή· αντιθέτως, οι τέσσερις προσφορές που αφορούσαν το κρέας που είχε αποθηκευθεί στη Δανία περιελήφθησαν από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως μεταξύ των προσφορών που αφορούσαν το κρέας που είχε αποθηκευθεί στη Γερμανία, έτσι ώστε δεν μπόρεσαν να ληφθούν υπόψη οι προσφορές αυτές από την Επιτροπή κατά τον καθορισμό της κατωτάτης τιμής πωλήσεως του κρέατος που είχε αποθηκευθεί στη Δανία.

Όσον αφορά την προσφορά που ελήφθη κανονικά υπόψη από την Επιτροπή, αυτή απορρίφθηκε λόγω του ότι η προσφερθείσα τιμή από την προσφεύγουσα ήταν κατώτερη από την κατωτάτη τιμή που καθορίστηκε για την αντίστοιχη παρτίδα κρέατος. Από τον πίνακα που αποτελεί τη βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η παρτίδα κρέατος στην οποία αφορά η προσφορά της προσφεύγουσας αποτέλεσε αντικείμενο 76 συνολικά προσφορών, από τις οποίες έγιναν δεκτές οι πρώτες 35, με κατωτάτη τιμή 1 831 UC/t· η προσφορά της προσφεύγουσας ήταν στην 71η θέση, με τιμή προσφοράς 1 687 UC/t.

4 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει τις ίδιες νομικές πλημμέλειες όπως και η απόφαση που ακυρώθηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση 92/78, της 6ης Μαρτίου 1979, κατόπιν της προσφυγής της SpA Simmenthal (Slg. σ. 777), και ζητεί την ακύρωσή της. Για να αποφύγει τις επαναλήψεις η προσφεύγουσα αναφέρεται στην επιχειρηματολογία που είχε αναπτύξει η εταιρία Simmenthal στη δίκη 92/78 και στις σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως.

5 Η Επιτροπή προβάλλει κατά της προσφυγής πολλούς λόγους που αφορούν τόσο το παραδεκτό της όσο και την ουσία της υποθέσεως.

Επί του παραδεκτού

6 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η προσβαλλομένη απόφαση άρχισε να ισχύει έναντι της προσφεύγουσας με την κοινοποίηση που της έγινε μέσω του γερμανικού οργανισμού παρεμβάσεως στις 29 Ιανουαρίου 1979, εκτιμά ότι η προσφυγή ασκήθηκε μετά την πάροδο της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 173, εδάφιο 3. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσφυγή της ασκήθηκε εντός της προθεσμίας που άρχισε με τη δημοσίευση της προσβαλλομένης αποφάσεως στην Επίσημη Εφημερίδα στις 16 Φεβρουαρίου 1979.

7 Η ένσταση περί εκπροθέσμου της προσφυγής, που προέβαλε η Επιτροπή, πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, η προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως 79/187 της Επιτροπής, η οποία φέρει ημερομηνία 30 Ιανουαρίου 1979. Η ανακοίνωση στην οποία προέβη ο γερμανικός οργανισμός παρεμβάσεως στην προσφεύγουσα, βάσει πληροφοριών που συνέλεξε η επιτροπή διαχειρίσεως «βοείου κρέατος», μία ημέρα προ της εκδόσεως της αποφάσεως, δεν μπορεί να λογιστεί ως κοινοποίηση της ίδιας της αποφάσεως. Η ανακοίνωση αυτή δεν περιλαμβάνει, πλην της απορρίψεως της προσφοράς, καμιά λεπτομέρεια που θα μπορούσε να επιτρέψει στην προσφεύγουσα να αναγνωρίσει τη ληφθείσα απόφαση και να μάθει το ακριβές περιεχόμενό της, έτσι ώστε να μπορεί να εξασκήσει το δικαίωμά της της ασκήσεως προσφυγής. Εφόσον η προσβαλλομένη απόφαση δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 16ης Φεβρουαρίου 1979, η προσφυγή

ασκήθηκε εμπροθέσμως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 81 του κανονισμού διαδικασίας.

8 Η Επιτροπή ισχυρίζεται δεύτερον ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον ασκήσεως της προσφυγής, δεδομένου ότι η προσφυγή της δεν μπορεί να οδηγήσει σε κανένα ωφέλιμο αποτέλεσμα. Πράγματι, η διαδικασία του διαγωνισμού έκλεισε οριστικά και επομένως είναι αδύνατο για την Επιτροπή να ικανοποιήσει την προσφεύγουσα, ακόμη και στην περίπτωση που θα κερδίσει τη δίκη.

9 Η Επιτροπή παρερμηνεύει με την ένσταση αυτή την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 176 της Συνθήκης σε περίπτωση ακυρώσεως μιας πράξεώς της. Κατά το γράμμα της διατάξεως αυτής, το όργανο από το οποίο προήλθε η ακυρωθείσα πράξη «οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου». Ακόμη και στην περίπτωση που, λόγω των περιστάσεων, η εκτέλεση της υποχρεώσεως αυτής θα ήταν αδύνατη, διατηρείται το έννομο συμφέρον ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως εφόσον αποτελεί τη βάση τυχόν αγωγής αποζημιώσεως.

10 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου όσον αφορά τις τέσσερις προσφορές που αφορούν το κρέας που έχει αποθηκευθεί στη Δανία. Εφόσον οι προσφορές αυτές δεν ανακοινώθηκαν κανονικά στην Επιτροπή από τον γερμανικό οργανισμό παρεμβάσεως, δεν περιλαμβάνονται στην προσβαλλομένη απόφαση· επομένως, μόνη θιγομένη είναι η πρώτη προσφορά της προσφεύγουσας σχετικά με το κρέας που έχει αποθηκευθεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

11 Η ένσταση αυτή της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτή, αδιαφόρως άλλωστε του αν αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ή την ουσία της υποθέσεως. Οι πέντε προσφορές υποβλήθηκαν κανονικά από την προσφεύγουσα στον αρμόδιο οργανισμό παρεμβάσεως. Δεν μπορούν επομένως να καταλογιστούν στην προσφεύγουσα οι συνέπειες ενός διαβιβαστικού σφάλματος που παρεμβλήθηκε στις σχέσεις μεταξύ του οργανισμού παρεμβάσεως και της Επιτροπής. Όλες οι προσφορές που υπέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει επομένως να θεωρηθούν ότι αποτέλεσαν αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως και της παρούσας προσφυγής.

Επί της ουσίας

12 Η απόφαση 79/187 της Επιτροπής είναι, από νομική άποψη, καθόλα όμοια με την απόφαση 78/258 που αποτελεί το αντικείμενο της αποφάσεως της 6ης Μαρτίου 1979. Για τους λόγους που αναφέρονται στην απόφαση αυτή, η απόφαση 79/187 πρέπει επομένως να ακυρωθεί, εννοείται δε ότι η ακύρωση περιορίζεται στην ειδική απόφαση απορρίψεως που προέκυψε, έναντι της προσφεύγου-

σας, από την επίδικη απόφαση, όσον αφορά τις επίμαχες πέντε προσφορές.

13 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή οφείλει να επαναλάβει, δυνάμει του άρθρου 176, εδάφιο 1, της Συνθήκης, την έρευνα της ειδικής καταστάσεως της προσφεύγουσας και να εκδώσει γι' αυτή νέα απόφαση, μέσω του αρμοδίου οργανισμού παρεμβάσεως.

14 Όπως εξέθεσε η Επιτροπή, η επαναφορά της καταστάσεως της προσφεύγουσας στην προτέρα της κατάσταση θα εμφανίσει στην περίπτωση αυτή ιδιαίτερες δυσχέρειες λόγω του γεγονότος ότι, διαφορετικά από την περίπτωση που έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση 92/78, της 6ης Μαρτίου 1979, οι προσφορές της προσφεύγουσας ήταν ανώτερες από την τιμή της πωλήσεως των αποθεμάτων που γινόταν κανονικά στην εν λόγω περίοδο. Στην απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979 το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι σε καμιά περίπτωση το αποτέλεσμα του συστήματος που καθιερώθηκε δυνάμει του νέου άρθρου 14 του κανονισμού 805/68 δεν μπορεί να είναι η εξασφάλιση στη βιομηχανία μεταποιήσεως της αποκτήσεως κρέατος παρεμβάσεως σε τιμή κατώτερη από την τιμή της κανονικής διαθέσεως στην αγορά· ουδόλως όμως συνάγεται ότι μια προσφορά ίση ή ανώτερη από την τιμή της κανονικής διαθέσεως στην αγορά πρέπει να εξασφαλίζει αυτομάτως σ' αυτόν που υποβάλλει την προσφορά αυτή το προνόμιο του ειδικού συστήματος που θέσπισε η προαναφερθείσα διάταξη.

15 Αποτελεί επομένως έργο της Επιτροπής να εκτιμήσει πρώτον αν, στο πλαίσιο ενός συστήματος διαγωνισμού που θα ήταν σύμφωνο με τις νομικές απαιτήσεις που εκφράζει η απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979, θα μπορούσαν οι προσφορές της προσφεύγουσας να ανέλθουν σε λυσιτελή σειρά. Αν κρίνει η Επιτροπή ότι έτσι θα είχαν τα πράγματα, οφείλει, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να λάβει έναντι της προσφεύγουσας, τηρώντας τις βασικές αρχές της κανονιστικής ρυθμίσεως που ισχύει ήδη στη διαχείριση της αγοράς του βοείου κρέατος, κάθε απόφαση που θα μπορούσε να αντισταθμίσει δικαίως τη βλάβη που προέκυψε για την προσφεύγουσα από την ακυρωθείσα απόφαση.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

Ακυρώνει κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα την απόφαση της Επιτροπής 79/187, της 30ής Ιουνίου 1979, περί καθορισμού κατωτάτων τιμών

πωλήσεως για το κατεψυγμένο βόειο κρέας που διατέθηκε προς πώληση από τους οργανισμούς παρεμβάσεως δυνάμει του κανονισμού 2900/77, με την οποία προσδιορίσθηκαν οι ποσότητες κατεψυγμένου βοείου κρέατος που προορίζεται για μεταποίηση και οι οποίες μπορούν να εισαχθούν υπό ειδικές προϋποθέσεις για το πρώτο τρίμηνο του 1979.

Touffait Pescatore Due

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Μαρτίου 1980.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος
A. Touffait